

Den gam - le Skov - vei hu - er mig vel, den har no - get mildt Be -

drø - vet, helst naar det lak - ker hen - ad Kveld og rødt det spil - ler paa Lø - vet.

1. Den gamle Skovvei huer mig vel,
den har noget mildt Bedrøvet,
helst naar det lakker henad Kveld
og rødt det spiller paa Løvet.
2. Den er kun aflægs, kryber i Skjul
for Dagslysets brændende Straaler.
Kun sjelden Skovhuggerkarrens Hjul
de hulede Skævspar maaler.
3. Den fører slet ingen Steder hen,
slæber sig frem iblinde;
fra fordums Dage den er igjen
som et gammelt forrevent Minde.
4. Den fører kun did, hvor Jægerens Horn
henskræmmer den bange Hare,
ind hvor det buskede Straa leger Korn,
hvor der er ingen Fare.
5. Og Burren kneiser saa uforsagt,
som den var Dronning i Skoven,
hvor Nelders og Bregners brunede Pragt
faar fattigt Solglimt fraoven.
6. Men mellem den forskudte Slægt,
som Haveknivene fælde,
har Egens Ympe sig høinet kjækt,
en Kongesøn mellem Trælle.
7. – Her er saa stille, saa fuldt af Fred,
som Alt maatte her forliges,
og dog paa mange tusinde Led
iløn der kæmpes og kriges.
8. Thi bag Skarntydens kniplede Skjærm
og mellem de Dværgkonvaller,
den Edderkop spinder flink og ferm
og krummer de lange Kraller.
9. Der boer saa mangt et stridigt Folk
alt under den grønne Skræppe,
der myrdes baade med Gift og Dolk
bag Løvets fugtige Tæppe.
10. Men Kampen føres saa taust og tyst,
hvor Ormen kryber i Støvet,
som om der ikke var anden Dyst
end Vindens Legen med Løvet.

Christian Richardt

Den gam - le Skov - vei hu - er mig vel, den har no - get mildt Be -

drø - vet, helst naar det lak - ker hen - ad Kveld og rødt det spil - ler paa Lø - vet.

1. Den gamle Skovvei huer mig vel,
den har noget mildt Bedrøvet,
helst naar det lakker henad Kveld
og rødt det spiller paa Løvet.
2. Den er kun aflægs, kryber i Skjul
for Dagslysets brændende Straaler.
Kun sjelden Skovhuggerkarrens Hjul
de hulede Skævspar maaler.
3. Den fører slet ingen Steder hen,
slæber sig frem iblinde;
fra fordums Dage den er igjen
som et gammelt forrevent Minde.
4. Den fører kun did, hvor Jægerens Horn
henskræmmer den bange Hare,
ind hvor det buskede Straa leger Korn,
hvor der er ingen Fare.
5. Og Burren kneiser saa uforsagt,
som den var Dronning i Skoven,
hvor Nelders og Bregners brunede Pragt
faar fattigt Solglimt fraoven.
6. Men mellem den forskudte Slægt,
som Haveknivene fælde,
har Egens Ympe sig høinet kjækt,
en Kongesøn mellem Trælle.
7. – Her er saa stille, saa fuldt af Fred,
som Alt maatte her forliges,
og dog paa mange tusinde Led
iløn der kæmpes og kriges.
8. Thi bag Skarntydens kniplede Skjærm
og mellem de Dværgkonvaller,
den Edderkop spinder flink og ferm
og krummer de lange Kraller.
9. Der boer saa mangt et stridigt Folk
alt under den grønne Skræppe,
der myrdes baade med Gift og Dolk
bag Løvets fugtige Tæppe.
10. Men Kampen føres saa taust og tyst,
hvor Ormen kryber i Støvet,
som om der ikke var anden Dyst
end Vindens Legen med Løvet.

Christian Richardt